kvinna, hvilket trofast hjerta ni trampat under edra fötter." tillade han och kramade hennes hand, men släppte den lika plötsligt. Han gjorde ett slag i rummet. Constance nedsjönk gråtande på en soffa. Efter att ett par gånger hafva gått upp och ned i salongen, stannade Jacobo framför Constance, återtagande med fullkomligt kall röst:

"Jag begär icke veta hvilka impulser ni lydde, då ni inför ett helt sällskap skymfade den man, ni ett par veckor förut gifvit en varm och helig försäkran om kärlek, och till hvars heder ni sade er sätta ett blindt förtroende. Om ni önskade förklara de ingifvelser ni lydde, skulle jag icke stanna för att afhöra mig. De ega ändå icke förmågan att urskulda er. Om ni sjelf tviflar på min heder, mitt hjerta och min karakter, egde ni likväl icke rätt att på grunden af dessa tvifvel, utan någon verklig orsak, förolämpa mig inför andra. Visste ni då ej, att mitt hjerta, huru svagt det än var för er, icke skulle kunna rättfärdiga er inför min kränkta stolthet. Och om jag äfven kunnat förlåta och glömma denna skymf, tror ni verkligen att jag någonsin skulle kunna skänka mitt hjerta åt en kvinna, som inför en pojke sökt förödmjuka mig, under det hon besinningslöst uppmuntrade denne pojkes tygellösa passion och nedlåt sig till kokettens lumpna rol, för att sårga mitt inre? Nej! Det är endast kvinnor utan hjertan, som leka med andras känslor; — ocn ni, ni har lättsinnigt lekt med Axelhjelm och trampat på mina. Nu, fröken Callenstjerna, låtom oss å ömse sidor glömma att det funnits en tid, då vi voro annat än ett par främlingar för hvarandra. Den amerikanske äfventyraren var icke skapad för edra nycker."

Constance hörde honom gå öfver golfvet, utan att hon rörde sig ur fläcken. När hon upplyfwte ansigtet ur händerna, var han borta.

Följande dag flyttade hon helt hufvudstupa från Kungsborg till Sturesjö.

Några dagar derefter infann sig baron X— hos Jacobo på Åkersnäs. Hans ärende var föranledt deraf, att han gjort den upptäckten, att en stöld blifvit begången i familjegrafven. När stölden föröfvats, kunde baron icke säga. Han vände sig till Lange, derför att de nya jerndörrarna blifvit förfärdigade hos Lange och i september månad insatta i grafven. Nu hade tjufvarne kommit i griften genom begagnandet af en dubbelnyckel. Den naturliga slutsatsen blef, att ibland Langes arbetare borde man söka tjufven.

Baronen önskade en undersökning och gaf Lange tillkänna att han ämnade anlita ortens lagliga myndigheter. Baronen yrkade att få namnen på de arbetare, som haft låset och dörrarnas insättning om händer. Lange förklarade att han nära nog kunde gå i borgen för alla de arbetare, som nu funnos på hans fabrik; men att han, enligt sin pligt och för att bevisa deras oskuld, genast i baronens närvaro ville undersöka förhållandet. Vid första ordet om stölden och den mistanke baronen fattat mot fabrikens folk, utbröt ett sådant mummel af ovilja, att den högborne ädlingen kände sig glad att få aflägsna sig.

En noggrann undersökning anställdes emellertid ibland arbetarne af Lange sjelf, men utan att leda till något resultat. De af hans lässmeder, som haft låset om händer, voro gamla och utmärkt välkända arbetare, som omöjligt kunde misstänkas. Hela undersökningen af Lange möttes med uttryck af missnöje. Han behöfde hela den makt han egde öfver folket för att betvinga ett utbrott deraf.

Rundt omkring honom mumlade man:

"Det här hafva vi den der korrektionisten Ivar att tacka för. Derför att en sådan usling är här, misstänker man oss andra för att vara lika med honom. Det är ingen annan än han, som begått stölden" o. s. v.

Efter den inga resultat lemnande undersökningen, beslöt Lange fara till Baronen och förklara, att anklagelsen emot hans folk var falsk, och bedja honom icke resikera en laga undersökning, emedan den skulle komma framkalla ett utbrott af arbetarne, hvars följder voro svåra att förutse. Lange ville äfven veta på hvad grund han egentligen så bestämdt kunde påstå att tjufven skulle vara ibland hans folk.

Baron visade Lange en anonym skrifvelse, som han erhållit, och hvilken förmått honom att undersöka griften. Den lydde sålunda:

"En stöld har blifvet begången i baron X—s familjegraf, hvarom baron sjelf kan öfvertyga sig. Tjufvarna tillhöra Langes arbetare."

Jacobo betraktade med mycken noggrannhet den förvända stilen och frågade baronen, om han ville lemna honom biljetten på ett par dagar. Baronen bad honom taga den, ifall han trodde att han genom den kunde komma tjufven på spåren. Derjemte lofvade baronen att tills vidare uppskjuta sakens öfverlemnande åt länsman.

"Jag har visserligen anmodat honom att taga den om hand," sade han, "men jag skall redan i dag skicka och bedja honom uppskjuta dermed tills vidare."

När Lange var helt nära Åkersnäs mötte han en ryttare, som kom ridande i full karrier. Det var första bokhållaren.

"Gud ske lof att patron kom," utropade han emot Lange. "Vid fabriken är ett förskräckligt lefverne. Folket är i fullt uppror. Länsmannen har kommit för att anställa undersökning med dem, som arbetat på grafvens lås, och har hotat att arrestera lässmederna."

Mera hörde icke Jacobo, han befalte kusken köra. Framkommen till fabriksgatan, fann han gallerportarna till ingngen spärrade af de upprätade arbetarne. I stället för att gå fram, tog han af en sidoväg, gick omkring hela fabriken och igenom en på muren omkring trädgården anbragt liten port, hvilken han åter stängde i dubbelt lås efter sig. Ankommen till sitt boningshus möttes han i förstugan af vaktmästaren, som berättade att han med möda fått länsmannen upp i byggningen, hvas ingångar han stängt, tillika med inre gårdens gallerport, hvilken nu af arbetarne bestormades, under upprepade anmaningar att Ivar skulle utlemnas.

"Hvar är gossen?" frågade Lange.

"Honom har jag skaffat undan," svarade en kvinnoröst bakom honom. Han vände sig om. Det var Helfrid. "Jag har låtit föra honom och den af förskräckelse halfdöda miss Jane öfver ån och till mitt ekipage, som höll på andra sidan."

"Fröken Helfrid här," utropade Jacobo.

"Ja, man sökte er på Kungsborg, och jag skyndade hit, i hopp att kunna uträtta något godt, hvilket jag äfven gjort, då jag lyckats rädda Ivar undan folkets raseri."

"Men nu, nu skall ni aflägsna er," ångest och otålighet lästes på Jacobos ansigte, ty skriket och larmet på yttre gården tilltog.

"Jag stannar", svarade Helfrid bestämdt. "Gör ni er pligt, och glöm, att jag är här!"

"Af barmhertighet, fröken Helfrid, lemna Åkersnäs," bad Jacobo. "Jag kan icke blottställa er för all den förskräckelse ni här skulle komma att utstå."

"Herr Lange, jag skulle dö, om ni tvang mig att nu lemna Åkersnäs." Jacobo kastade en blick på hennes ansigte, hvarefter han sade:

"Ske som ni vill!" Derpå vände han sig till verkmästaren, sägande: "Fort, låtom oss öppna gallerportarna. Jag skall genast lugna dem."

"Herr patron, betänk att de äro ursinniga."

"Inga invändningar," sade Jacobo med befallande röst, hvarefter han ryckte upp riglarna och öppnade dörren, som förde ut till inre gården.

"Öppna nu gallerporterna!" befallde han verkmästaren. Ljudet af hans stämma verkade som ett trollslag, det vilda skriket upphörde och man mumlade:

"Patron sjelf." Gallerporterna öppnades och massan strömmade fram emot husets ingång. När de kommo till trappan, der Lange stod, ropade han:

"Stanna, sägen först hvad I viljen, innan I gå längre! I hafven i min frånvaro anfallit min boning och hotat att spränga dess dörrar. Hvad betyder sådat uppförande? Sannerligen göra icke Åkersnäs' arbetare sig kände på ett sätt, att jag blyges öfver att kalla mig husbonde." Jacobo stod midt på trappan framför ingången till huset. Det såg ut, som om han varit fast besluten att stänga vägen för en hvar, som med våld ville tränga sig in.

"Vi vilja hafva ut den rackaren Ivar," skreko hundratals röster. "Han är undangömd hos patron; men vi låta ej längre huttla med oss. Patron skall genast lemna ut den kanaljen." De sotiga och nedsvärtade arbetarna trängde sig uppför trappan.

"Tillbaka! Icke ett steg längre," sade Lange. "Med våld må ni icke tro att jag tillåter er inträngа".

"Vill patron icke utlemna Ivar?" frågade de, som voro i spetsen.

"Nej!"

"Nå väl, då skola vi söka reda på honom."

"Vill ni göra hemgång hos er husbonde?" frågade Lange kallt och lade armarna i kors öfver bröstet. De drogo sig tillbaka under ett dof mummel.

"För att bespara er ånger öfver en sådan våldsamhet och mig blygseln att hafva dylika arbetare, ger jag er rätt att genomsöka min boning; men jag förklarar på förhand att I icke skolen der finna den I söken." Jacobo gick in i den stora salen, der Helfrid stod, mera liknande en bildstod, än en lefvande varelse.

"Tro honom icke! Han har den uslingen gömd någonstädes."

Lik en ström rusade de nu in och genom hela huset. Hvarje vinkel och vrå genomsöktes, ifrån vinden till källaren. Tjenstfolket hade flyktat ned i trädgården och till paviljongen, lemnande Jacobo och verkmästaren att bäst de behagade försvara sig emot det uppretade folket.

Helfrid hade dragit sig undan i en fönsterfördjupning bakom de nedfälla gardinerna. Jacobo stod framför densamma; men så nära, att ingen kunde träda emellan honom och Helfrid. När arbetarne återvände knotande öfver att icke hafva funnit den de sökte, sade Lange:

"Ni vilja veta hvar Ivar är. Nå väl, jag har skaffat honom undan. Hvart, ämnar jag icke upplysa er om, allt nog: han finnes icke på Åkersnäs. Ivar har för alltid lemnat min verkstad, der jag, tyvärr, icke egt magt att skydda honom emot kamraters elakhet och förföljelse."

"Tro honom icke!" hördes åter samma röster upprepa. Vid ljudet af dem flammade det till på Jacobos ansigte och han utropade:

"Tyst, ni båda, som icke mera ären vid fabriken och således ingen talan ega. Det är med dem, som ännu äro kvar i mitt arbete jag har att tala, och till dem säger jag: Ivar är i och med denna dag ifrån Åkersnäs. Ären I nöjda? Eller hvad viljen I mera?"

"Vi vilja hafva denna skändliga skymf borttagen, som fallit på oss, att vi varit med om stölden i baron X—s graf. Det är patrons pligt att skydda vår heder," yttrade en äldre arbetare, som stod i spetsen för dem. "Kronobefallningsmannen har hotat att arrestera mig och de andra lässmederna. Något slikt ämna vi icke tåla, utan patron skall fria oss efter som patron dragit oss på halsen den der tjufstrykern, som satt oss i vanfrejd och hvilken, när allt kommer omkring, är tjufven. Patron har nu skaffat honom undan och således lemnat oss i sticket för den der skändliga anklagelsen."

"En anklagelse, den ert närvarande uppförande gör ganska sannolik. Ni hafva ämnat begå hemgång hos er husbonde. Det talar icke för er oskuld, utan bevisar att I ären vilde och besinningslösa menniskor. En hvar, som får höra talas derom, skall anse er för arbetare utan ambition och begrepp om rätt. Hvad stölden angår, skall hvarje misstanke på er utplånas, emedan den skymf, som riktas emot en fabriksbefolkning, återfaller på husbonden. Jag tror mig för öfrigt känna hvem eller hvilka som begått stölden." Dessa senare ord uttalade Jacobo med högre röst och mera tonvigt än de andra.

"Gån nu hem, hvar och en till sig, i morgon få vi....."

"Kamrater, I ären narrade, han står gömd bakom gardinen der. Sen I icke att den rör sig," skreko några röster och afbröto Lange. Innan han fick tid att säga ett ord eller göra en rörelse störtade de sig öfver honom och slungade honom åt andra sidan. I detsamma kastade sig en kvinna emellan honom och våldsverkarne, utropande:

"Blygens I icke att bära händer på er husbonde!" Den vilda skaran stannade häpen vid åsynen af henne.

"Viljen I nu efter dena förolämping draga hådan?" frågade Jacobo. Något skamflata öfver sitt eget handlingssätt, drogo de sig ut igenom dörren.

Det ögonblick, som följde på detta uppträde, då Jacobo och Helfrid befunno sig allena, var ett af dessa, då man med outsäglig tacksamhet känner, att en öfverhängande fara är förbi.

Jacobo hann likväl icke säga mer än::

"Tack!" till Helfrid, då verkmästaren rusade in med de orden:

"De ha stängt in smederna i smedjan, och nu begifva de sig dit för att låta Bengt uppbära deras vrede öfver att de icke ha träffat Ivar."

"Detta får och skall icke ske," utropade Lange och skyndade emot dörren.

"Af barmhertighet, stanna", bad Helfrid och fattade hans arm. "De skola slutligen slita er i stycken."

"Dyra, beundransvärda flicka, jag måste rädda den redlige Bengt undan deras besinningslöshet," han tryckte hårdt hennes hand och sprang utför trappan och ned på gården.

Verkmästaren hade haft rätt, de togo verkligen vägen ned till smedjan. De hade ännu icke hunnit fram dit, då Jacobo befann sig midt ibland dem. Ordet: "patron!" som uttalades af dem, som först fingo se honom, kommo dem att stanna.

"Är detta vägen till edra hem?" frågade Jacobo med sin ljudeliga röst. "Vilja Åkersnäs' arbetare så fullkomligt nedfläcka sitt rykte, att de misshandla och försåtligt öfverfalla en karrarat. Den som vågar taga ett steg emot smedjan, är genast ur min tjenst. Mitt tålamod är nu uttömdt. Återvänden derför medan tid är till edra hem, eller torde det för alltid vara slut emellan mig och eder. Hittills har jag haft fördrag med edra oordningar, emedan de varit framkallade deraf, att ni ansett er heder angripen, men hvarje våldsamhet emot någon af edra kamrater, innebär en nedrighet, den jag icke är sinnad att förlåta. Gif hit nycklarna, till smedjan och erinra er noga att jag vill bli åtlydd!"

Förnuftet eger alltid sin makt och utöfvar den vanligtvis äfven, till och med på en orolig folkhop. Detta visade sig också snart. En af arbetarne lemnade Lange nycklarna. När han emottagit dem, sade han:

"I morgon råkas vi, och då skall baron X— återtaga sin anklagelse emot Åkersnäs nuvarande arbetare."

"Godt, patron!" ropade flera röster, och derefter skingrade sig folkhopen.

Då Lange återvände upp till byggningen, fann han Helfrid blek och darrande, stödd emot gallerporten till yttre gården. Den stolta flickans självspänstighet hade flyktat, i samma mån faran aflägsnade sig. Spänningen, hvaruti denna hållit hennes känslor, lemnade plats för en nervös slapphet. Hon förmådde knappast att röra sig. De stora, klarblåa ögonen stodo fulla af tårar.

"Huru är det, fröken Helfrid?" frågade Jacobo, i det han fattade hennes händer och blickade med oro på de bleka dragen. "O min Gud! Så mycken sjelfuppoffring för min skull. Aldrig, aldrig skall jag glömma detta drag af själsstorhet från er sida." Han lade hennes arm i sin och förde henne upp i öfra salongen. Sedan hon åter något hemtat sig, sade Jacobo:

"Jag måste på ett ögonblick lemna er, för att försäkra mig om tillställaren af detta uppträde, så att han icke ånyo med sina ord uppviglar de tanklösa och lättrogna. Tillåt att jag sedan får ledsaga er tillbaka till Kungsborg! Ack, fröken Helfrid, för den tillgifvenhet ni i dag visat mig, skulle jag vilja bekämpa faror långt större än den öfverståndna."

Helfrid smålog matt. Det kändes i hennes bröst alldeles som om något gått sönder. Den förskräckelse hon utstått, hade, så tyckte hon, sprängt sönder hennes inre. Det var endast med matta och tunga slag hjertat orkade slå.

Jacobo lemnade rummet, men återkom efter några ögonblick, stoppande en nyckel i västficka. Hans utseende var strängt och hårdt.

"Ni har gjort Axelhjelm till er fånge?" sade Helfrid med en sorgsen ton.

"Deraf att jag vet det han haft del i förföljelserna emot Ivar. Hvad är er afsigt med den olyckliga gossen?"

"Ömkar ni honom?" frågade Jacobo. Det flammade till i ögonen. "Fröken skulle icke känt medlidande för en vanlig arbetare, hvilken gjort sig skyldig till dylika saker som denne pojke."

Jacobo tog fram det anonyma brefvet, han fått af baron X— och räckte det åt Helfrid.

"Hvem tror ni vara författare af denna skrifvelse?"

Helfrid betraktade en lång stund de förvända bokstäfverna, derpå såg hon förskräckt upp till Lange. Deras ögon möttes, och han sade med ett bittert uttryck, i det han vek ihop brefvet:

"Ni har gissat rätt; men var lugn, hade han begått ännu flera nidingsdåd, skulle de alla stannat emellan mig och honom, derför att han är slägting. Bort måste han emellertid, så framt jag icke genom hans inverkan skall få allt mitt folk förstördt. Näpst skall han äfven blifva, men af mig enskildt. Hans skyddsängel är ni; ty aldrig skall jag förorsaka er en smärta. Hela mitt lif ville jag uppoffra, om jag dermed kunde bereda er en glädje."

"Jag tror er, herr Lange." Helfrid smålog sorgset. "Och jag tackar er för det undseende ni visar min unga slägting. Men nu skola vi återvända till Kungsborg, eljes kunna de hemmavarande blifva oroliga. Helt säkert hafva Stephana och Herman återkommit från sin utflykt."

Jacobo gaf befallning åt den nu återkomna betjeningen att låta spänna för ett åkdon. Skymningen hade redan inbrutit, och då Helfrid och Jacobo stego upp i åkdonet, var det redan mörkt.

Under det att Lange och Helfrid väntade att det skulle blifva förspändt, smög en förk figur ut åt huset på trädgårdssilan. Kommen till ett af fönstren hostade han tre gånger. Genast öppnades det.

"Kommer ni?" frågade figuren.

"Jag är instängd."

"Hissa er ned genom fönstret."

"Nej, jag skulle då blottställa mig. Han vet allt. I morgon ämnar han namngifva de skyldiga."

Fönstret drogs hastigt igen. Ljudet af röster hördes i trädgården. Den mörka figuren stod utmed häcken vid ån. De ankomna voro Bengt och några smeder, hvilka fått sig uppdraget att hålla vakt omkring huset och fabriken, medan Lange förde Helfrid till Kungsborg.

Några ögonblick derefter rullade en vagn bort ifrån Åkersnäs.

Det gick friskt undan på den breda, släta vägen, ehuru mörkt det var. Jacobo satt tyst och tillbakalutad i vagnshörnet. Helfrid var så uppskrämd af den förskräckelse hon erfarit, att hon oupphörligt fruktade någon ny fara. Allt gick likväl bra, ända tills de kommo till en backe i skogen, hvilken de skulle uppför. Helfrids hjerta slog nu oroligt. Hon lutade sig fram för att i mörkret urskilja, om något oroväckande skulle synas. Plötsligt tyckte hon sig förmärka tvenne skepnader tätt bredvid vagnen. Hon ansträngde sina ögon och urskilde verkligen två karlar. De höllo sig något bakom vagnen. Ögonblickligen stod det för Helfrid att det var ett försåt emot Lange; hon beslöt att icke fästa hans uppmärksamhet på dem, utan låsa som hon vore allena i vagnen. Hon stack ut hufvudet genom vagnsfönstret och sade åt kusken med hög röst:

"Kör litet fortare!"

"Hvad önskar ni?" inföll Lange, som väcktes upp ur sina tankar vid hennes ord.

"Tyst jag ber er", hviskade Helfrid och kramade hans hand. Hon bibehöll sin ställning med hufvudet i vagnsfönstret.

När kusken lyfte piskan för att gifva hästarne en kraftig väckelse, sprang en af karlarne fram med de orden:

"Icke ur fläcken, förr än vi få se hvilka som åka."

Den andra karlen lade handen på vagnsdörren; den rycktes upp. Ögonblickligen kände Helfrid sig af en stark arm dragen in åt vagnen, och Lange trädde emellan henne och den öppnade vagnsdörren.

"Hvad viljen I?" frågade Lange.

På denna fråga följde icke något svar; men Helfrid såg karlen lyfta armen; i handen höll han något, som blänkte. Utan att beräkna hvad hon gjorde, kastade hon sig emellan det höjda stålet och Jacobo. Hon kände en häftig smärta i ena sidan och förlorade sansningen i samma ögonblick som hästarna gjorde en våldsam sats. Den, som höll dem, störtade dervid omkull. Kusken gaf dem ytterligare ett kraftigt slag, så att de alldeles uppskrämda satte af i vild karrier. Den som gifvit knifstynget blef äfven omkullkastad. Vagnens hjul gingo öfver hans ben och kamratens hufvud.

Dagen derpå hade alla Kungsborgs invånares, ända till den lägsta tjenarens, utseende en prägel af nedslagenhet. Den stora salongen stod tom och på gården höllo tvenne åkdon, båda tillhörande läkare. Helfrid låg försänkt i en häftig feber med yrsel. Hon hade erhållit ett svårt knifstyng i ena sidan, och man fruktade att hennes lif icke kunde räddas. Förgråten satt Stephana vid hennes sida. Alldeles utom sig af förtviflan hade Jacobo tillbringat natten utanför sjukrummet. Det var liksom hela hans själ varit fästad vid Helfrid. Allt annat var honom likgiltigt.

Constance infann sig genast vid underrättelsen om olyckan, för att med Stephana dela vården om Helfrid.

Att hon fanns var något Jacobo icke märkte; hans tankar hängde fast vid den sjuka.

Dagar och nätter förgingo, utan att han på annat än små ryck besökte Åkersnäs. Han satt dagarne i ända vid dörren till sjukrummet och lyssnade till minsta ljud. Ofta då Constance's ögon stannade på hans bleka och förstörda utseende, hade hon velat gråta af smärta öfver att icke mera ega rätt att såsom vän tilltala och trösta honom. En afton, då hon satt tillbakalutad i en emma, tänkte hon:

"Huru lycklig är icke Helfrid, som med sitt lif skyddat hans, och som nu upptagar alla hans tankar och känslor. O, huru gerna bytte jag icke lott med henne, denna döende!"

(Forts).

Förlorade

Ena Armens Bruk. Hjärtlidande.

Kunde ej äta, sofva eller gå.

Dr. Miles' Heart Cure Botade Fullkomligt.

"Om det ej varit för Dr. Miles' Remedies vore jag nu ej här för att skrifva dessa rader. För två år sedan i Juni förlorade jag venstra armens bruk, kunde ej använda den och ej röra den utan tillhjälp af den högra. Mi t hjärta var så svagt, att jag ej kunde sofva om nätterna, ty det kändes som om jag skulde kvälvas. Jag var alldeles ur humör och kunde ej äta. Jag blef så svag att jag ej kunde gå utan att stappla som en drucken och min läkare sade sig ej kunna göra något för mig. Jag plågades så, att jag blef nästan vild. Jag kunde hvarken taga opium eller morphino, ty det gjorde mig bara sämre. Så kom jag att tänka på Dr. Miles' Heart Cure och ju mer jag tänkte därpå, ju mera ifrig blef jag att försöka det. Jag skref till Dr. Miles' Medical Co. och bad om råd samt följde dessa till punkt och pricka. Jag är glad att jag gjorde så, ty jag är nu fullkomligt frisk; kan gå två eller tre mil utan att det bekommer mig något. Jag kan äfven använda armen lika bra som någonsin. I kan ej bro hur tacksam jag är för dessa utmärkta medicinor — Dr. Miles' New Heart Cure och Nervine. Jag anser Dr. Miles' botemedel de bästa i världen, och skulle jag åter blifva sjuk kommer jag att taga min tillflykt till Er. De hjälpte äfven min dotter Vida så underbart att jag för länge sedan borde skrifvit och tackat Er, men jag ville vara säker på att hon var fullständigt kurerad, hvilket jag nu med säkerhet vet". Mrs. Frank Loomis, Allen, Mich.

Alla apotekare sälja och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Fritt till Damer

Toalett Hemligheter.

Till en och hvar af denna tidnings läsare sända vi, absolut fritt, en intressant bok af stort värde och som särskild upp muntran en ask

Paxtine Toilet Antiseptic.

Send inga pengar—endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressera, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

ETT SPECIELT FRITT TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidning som skrifver ett brefkort på sitt eget språk och adresserar det till

Scandinavian Department,
Miles Medical Co., Elkhart, Ind.,

emottager fritt tillsändt:

1. En vacker bok med färglagd afbildning af Ert gamla lands flagga på omslaget. Skrifven på Ert eget språk. Också en af de följande böcker på engelska:
2. What's Wrong: En underbar 'puzzle' bok, illustrerad.
3. What to Eat: Innehållande nya matsedlar på Frukost, Lunch, Middag och Soupee.
4. Character of Faces: Hur man kan läsa sin egen och sina vänners karaktär i ansiktsdragen. Många illustrationer.
5. The Story of Hands: Hur man kan läsa det förflutna och kommande i handens linier. (Palmistry.)

Glöm ej att skrifva genast och adr.:

Scandinavian Department,
Miles Medical Company, Elkhart, Ind.

SIDENBITAR 2c PAKETET

Som vi hafva ett stort lager redosava vi priset för att blifva af dermed. Alla nya. Hörnen och fyrkanter. Tvenligen stora. Fina mönster. Få urvalda bitar i hvarje paket, förutom sammet och satin fyrkanter extra. 1 paket 5c; 3 paketer 5c; 12 paketer 25c; 100 paketer $1.50, portofritt. Rozelle Co., East Orange, N. J.

FRITT!

Vår stora illustrerade katalog sändes fritt, likaså vår nya lista på en mängd svenska böcker, som för en kort tid säljas till betydligt nedsatta priser Skrif genast till

C. Rasmussen Publ. Co.,
Etablerad 1874.
MINNEAPOLIS, MINN. Dpt. 45

YOUR FORTUNE TOLD FREE

Skicka 2c i frimärken med uppgift på Er födelsedag och skall jag sända Ert horoskop från vaggan till grafven. Allt som rörer äktenskap, kärlek, giftermål och helsa förklaras lätt af den nu lefvande största astrolog. Alla förvånade och belåtna. PROF. LEO ANZI, Dept. 75, BRIDGEPORT, CONN.

Svensk Bokhandel

Mannen af Börd och Qvinnan af Folket. Roman af Marie Sophie Schwartz. 550 sidor, 70c, do., vackert inb.....$1.00
Arbetet adlar mannen. Utkommer i 8 häften á 10c. Hela boken, vackert inbunden.....$1.00
Svensk-Engelsk Testamente. Läderband.....60c
Nilsson, Olaf A. *Nordamerika,* geografisk och statistisk handbok för Amerikas svenskar. 224 sidor.....40c
Norden. Vald samling af svenska, norska och danska fyrstämmiga körer och kvartetter för mansröster. 110 sånger. Text och Musik. Elegant inb.....$1.00
Sigurd. *Svenska Bilder och Vrångbilder.* I—II del, 60c, do., inb.....85c
Hemmets Drottning. *Kokbok.* Två tusen värdefulla recepter för matlagning och hushållning, matsedlar, bordskick, toalett m. m. Illustrerad och vackert inb.....$1.50
Svensk - Amerikanska Hönsboken. Handledning i skötseln af höns, ankor, gäss, kalkoner, pärlhöns och påfoglar. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. 72 illustrationer.....40c
Bref ställaren, fullständigaste engelsk-svensk, inb.....$1.00
Bref och Formulärbok, fullständig svensk engelsk, inb.....75c
Bref ställare, engelsk-svensk.....25c
Lilja, N., Dr. *Menniskan, dess ursprung, dess lif och dess bestämmelse, sett från en naturhistorisk ståndpunkt.* Genomsedd och omarbetad af af Ingenjör Karl af Geijerstam. Med många illustrationer. Inbunden i extra fint clothband.....$2.00
Svensk - Amerikansk Uppslagsbok. 800 stora kvartsidor, med 200 illustrationer, extra fint inb.....$3.00

PROFHÄFTE AF SVENSKT ROMANBIBLIOTEK OCH KATALOG, FRITT.

Ofvanstående böcker sändas portofritt vid emottagandet af beloppet.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720-724 So. 4th St., - Minneapolis, Minn.